

INTERVIEW MALIK MOHAMMED

Malik Mohammed uit ‘Dertigers’: ‘Na “So you think you can dance” was ik bang om vergeten te worden’

11/03/2023 om 05:00 door Charlotte De Somviele

‘Soms voelt het alsof ik zowel in Afrika als België moet vechten om aanvaard te worden.’ Foto: Fred Debrock

◀ 1 van 2 ▶

Als kind migreerde Malik Mohammed van Kenia naar België en in 2015 danste hij zich naar de overwinning in *So you think you can dance*. In *Dertigers* heeft de hiphopper nu zijn eerste grote tv-rol beet. ‘Mijn mama heeft hard gewerkt om mij een goed leven te geven, ik wil bewijzen dat dat niet voor niets is geweest.’

Het is nog vroeg als we aan tafel schuiven bij Malik Mohammed (30) in Boom. Alleen de ochtendshift was nog vrij in zijn drukke agenda. Meteen na ons gesprek heeft de acteur-danser-choreograaf (maak uw keuze) een vergadering bij productiehuis De Mensen over *Kameleon*, zijn eerste fictiereeks die hij samen met *Geldwolven*-scenarist Kristof Hoefkens schreef. De opnames, waarvoor het Vlaams Audiovisueel Fonds 250.000 euro vrijmaakte, zijn voorzien voor april – maar meer mag hij er nog niet over kwijt.

Na die meeting moet Mohammed zich haasten naar het pop-uptheater van Studio 100 in Puurs, waar hij tot tien uur ‘s avonds repeteert voor de nieuwe musical *Red Star Line*. De komende twee maanden staan er maar liefst 60 shows op het programma. ‘Het is crazy,’ zucht Mohammed, ‘mijn lichaam begint het echt te voelen en we zijn nog niet eens in première gegaan. Maar ik doe liever te veel dan te weinig. Stilzitten geeft me het gevoel dat ik mijn leven vergooi.’

Tv-kijkend Vlaanderen sloot Mohammed in het hart toen hij in 2015 met zijn ontwapenende hiphopsolo *So you think you can dance* won. Die zege droeg hij op aan zijn moeder, met wie hij op zijn achtste vanuit Kenia naar België kwam. Sindsdien zat hij niet stil. Met MLK Agency richtte hij zijn eigen boekingskantoor op, hij choreografeerde reclame- en videoclips en deed modellenwerk. Nu heeft hij zijn eerste hoofdrol te pakken in *Dertigers*, de populaire Eén-soap die na vier seizoenen een doorstart maakt met een nieuwe vriendengroep in de groene rand rond Brussel.

‘Na *So you think* heb ik me 100 procent op mijn danscarrière gesmeten, want ik was bang om vergeten te worden’, vertelt - Mohammed. ‘Toch was de liefde voor acteren er altijd al. De essentie van dansen en spelen is hetzelfde: je vertelt een verhaal en brengt een emotie over op een publiek. Als mensen mij zien, wil ik dat ze iets voelen.’

Al van jongs af lette Mohammed daarom bewust op zijn taal en vroeg hij medestudenten om zijn foutjes te corrigeren. ‘Ook al woon ik al meer dan twintig jaar in België, Nederlands zal nooit mijn moedertaal zijn. Thuis spreken we Swahili, met mijn vrienden is het vaak Engels. Een telefoonnummer onthouden is nog steeds een mindfuck (*lacht*). Maar als ze mij bellen om een advocaat te spelen, dan wil ik niet dat mijn tongval me verraadt.’

Lees ook

https://www.standaard.be/cnt/dmf20221123_97901397)

Maak kennis met het oudste dansboek van de Lage

Landen >

https://www.standaard.be/cnt/dmf20221123_97901397)

https://www.standaard.be/cnt/dmf20221123_97901397)

Via rolletjes in *De luizenmoeder*, *Spitsbroers* en de Nederlandse film *Onze jongens in Miami* deed Mohammed de voorbije - jaren al best wat camera-ervaring op. Mohammed kreeg de smaak voor kunst te pakken bij Let's go urban, het inmiddels opgedoekte jongerenproject van ex-Open VLD-politica Sihame El Kaouakibi (*die momenteel een proces voor subsidiefraude afwacht, red.*). Of het niet stresserend was om als autodidact naast collega's te staan die wel een acteeropleiding achter de rug hebben? ‘Nee, niemand in de cast van *Dertigers* had zoiets van: *we made it*. We waren allemaal hongerig om te tonen wat we in onze mars hadden en kwamen dus als gelijken aan de start.’

Voetbalambities

In *Dertigers* kruipt Mohammed in de huid van Marvin Kalu, gepassioneerd fietser, lolmaker en toeverlaat van zijn tienerbroertje Jay. ‘Marvin is de sportieve, chille gast die door het leven surft alsof het niets is. Het is fijn om hem te spelen omdat ik zelf een eerder stille, rustige jongen ben. Hij blijft ook altijd hoopvol, zelfs wanneer hij verliefd wordt op Nele, die kampt met bindingsangst en daarom liever een open relatie wil. Naïef is wel het laatste wat ik ben.’

Zelf keek Mohammed allesbehalve uit naar dertig worden. ‘In mijn hoofd was je dan al met pensioen, maar die illusie is nu wel doorprikt. Zelfs op dansvlak heb ik het gevoel dat ik nog altijd evenveel energie heb als tien jaar geleden. Aan de maatschappelijke druk om te settelen valt wel moeilijk te ontsnappen. Het merendeel van mijn klasgenoten uit de middelbare school heeft ondertussen een vrouw, kinderen en een huis. Soms denk ik: *damn*, wat heb ik fout gedaan? Maar eigenlijk ben ik heel blij met mijn leven. En de liefde, die komt wel als het moet. Ik wil iemand vinden die ook alleen gelukkig kan zijn en niet afhankelijk is van mij.’

Ook al gaat Mohammeds carrière in stijgende lijn, zijn keuze voor het onzekere kunstenaarsbestaan was niet vanzelfsprekend. In zijn jeugd had hij het niet breed. Mohammeds moeder belandde op straat na de scheiding van zijn vader, met wie hij nog spaarzaam contact heeft. Als kind werd hij afwisselend opgevoed door zijn ooms en tantes in Nairobi, voor zijn stiefvader het gezin naar België haalde.

‘Vroeger droomde ik ervan om rijk te worden. Niet om te *braggen*, wel om mijn familie stabiliteit te geven. Mijn mama vond het moeilijk toen ik mijn lerarenopleiding en voetbalambities opgaf om te gaan dansen. Zij kende geen enkele choreograaf met wereldfaam. Ik heb haar moeten overtuigen door *So you think* te winnen. Nu leef ik van project naar project, inclusief het financiële geworstel dat daarbij hoort, maar elke dag sta ik op met een glimlach.’

Animereeks

Mohammed is een doorzetter die zichzelf tot het uiterste wil pushen, dat sijpelt door in alles wat hij vertelt. ‘Voor mij is er geen andere keuze dan met bloed, zweet en tranen voor mijn kunst te gaan. Mijn mama heeft superhard gewerkt om mij een goed leven te geven hier, ik wil bewijzen dat dat niet voor niets is geweest.’ Of dat niet veel druk creëert? ‘Soms, maar ik weet dat die zware momenten voorbijgaan. Ik zal mijn stress trouwens nooit meenemen naar het werk, ook dat heb ik van mijn mama. Zij kan de meest zware dingen over haar leven vertellen met een ongelooflijke lichtheid. *You only know how strong you are, until being strong is the only choice you have.* Naar dat motto leef ik.’

Die strijdvaardigheid zit ook in het DNA van zijn getalenteerde vriendengroep, waartoe onder meer regisseur Anthony Nti, -rapper Will Michiels van The Color Grey en AfroBelg-bedenker en jurylid van *Dancing with the stars* Joffrey Anane behoren. Door hun drukke agenda's zien de mannen elkaar niet vaak meer, maar ze zitten nog steeds op de eerste rij bij elkaars nieuwe projecten. ‘Ken je de Japanse mangareeks *Naruto*? Daar vergeleken Joffrey en ik ons vaak mee. Die ninja's worden sterk omdat ze elkaar willen overtreffen met liefde. Als iemand van onze danscrew het op de repetitie vroeger *killde*, dan gingen wij extra hard trainen om de volgende keer te winnen. We kijken naar elkaar op, maar gunnen elkaar ook een plek in de spotlight.’

Bloot gaan

Met de comfortzone neemt Mohammed dan ook geen genoegen. Voor het tv-programma *Alles in de strijd* ging hij onlangs met Niels Destadsbader en Dieter Coppens uit de kleren voor Kom op tegen kanker. En ook in zijn eerste theatersolo *Ik, Malik* geeft hij zichzelf bloot. ‘Ik stond er eerst niet voor te springen om alleen op een podium staan’, bekent Mohammed. ‘Maar regisseur Wim Ipers overtuigde me dat iedereen een verhaal heeft dat het verdient om gehoord te worden. Tijdens corona was het de perfecte afleiding.’

In het stuk vertelt Mohammed openhartig over zijn bewijsdrang, de keerzijde van de showbizz (‘Na *So you think* heb ik niet altijd de erkenning gekregen die ik verdiende’) en zijn vroegste kinderherinneringen aan Kenia. Zoals de nachten in één bed met zijn familieleden ‘op een plek niet groter dan deze tafel’ of de lange wandelingen door de bossen met zijn neef om melk te halen. ‘Onderweg moesten we bij elk graf stoppen om te bidden, anders werden we vervloekt. En als we *wanda wazimu's* (*gekke mensen, red.*) tegenkwamen die op de graven lagen te slapen, dan wisten we: lopen!’

Onlangs ging Mohammed voor het eerst in 19 jaar terug naar Kenia. Een naar eigen zeggen ‘surrealistische ervaring’. Hij -logeerde bij de familie die hem als baby had opgevoed en ontmoette de broers en zussen langs vaderskant van wie hij tot voor kort niet wist dat ze bestonden. Toch voelt zijn geboorteland niet meer als thuis. ‘Ik spreek Swahili en heb me altijd een Keniaan gevoeld, maar daar zagen ze me vooral als een Europeaan. Frustrerend. Om zo goed mogelijk te *blenden* ging ik op een bepaald moment alleen nog buiten in een T-shirt en short, zonder juwelen. Maar tevergeefs. Soms voelt het alsof ik zowel in Afrika als België moet vechten om aanvaard te worden.’

Toch blikt Mohammed nuchter terug op zijn parcours. ‘Ik heb geaccepteerd wat op mijn pad is gekomen. Verdrinken in miserie gaat me niet vooruithelpen. Mikken op het hoogste en dan wel zien waar je landt, zo neem ik het leven.’

Dertigers is vanaf maandag 13 maart te zien op Eén en VRT Max. *Ik, Malik* speelt nog op 2 en 3 februari 2024 in Arenberg (Antwerpen).

Lees ook

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20221212_97985170)

+ **Tram 3 is niet zo erg** >

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20221212_97985170)

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20221212_97985170)